U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Barbary Pořízkové, Mgr. Daniely Zemanové, Mgr. Davida Hipšra a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci žalobkyně: **D. B.**, zastoupená JUDr. Alenou Lněničkovou, advokátkou se sídlem Jandova 8, Praha 9, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky,** se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 2. 2010, č. j. OAM-8/LE-BE02-BE03-2010, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 15. 6. 2010, č. j. 45 Az 13/2010 – 28,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

III. Ustanovené zástupkyni stěžovatelky JUDr. Aleně Lněničkové, advokátce se sídlem Jandova 8, Praha, **se přiznává** odměna za zastupování ve výši 2 400 Kč. Tato částka jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností se žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) domáhá zrušení rozsudku Krajského soudu v Praze (dále jen „krajský soud“) ze dne 15. 6. 2010, č. j. 45 Az 13/2010 - 28, kterým byla dle ustanovení § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), jako nedůvodná zamítnuta žaloba stěžovatelky proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 2. 2010, č. j. OAM-8/LE-BE02-BE03-2010. Tímto rozhodnutím byla jako zjevně nedůvodná dle ustanovení § 16 odst. 1 písm. f) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu), zamítnuta žádost stěžovatelky o udělení mezinárodní ochrany.

Ve věcech mezinárodní ochrany se Nejvyšší správní soud nejprve v souladu s ustanovením § 104a s. ř. s. zabývá otázkou, zda podaná kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatele. Není-li tomu tak, Nejvyšší správní soud takovou kasační stížnost odmítne jako nepřijatelnou. Pro vlastní vymezení institutu nepřijatelnosti a jeho dopadů do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud odkazuje na své usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikované pod č. 933/2006 Sb. NSS (všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz.), v němž vyložil neurčitý právní pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele". Znaky tohoto pojmu jsou naplněny v případě „*rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu*". Podle citovaného rozhodnutí je tedy kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany přípustná v následujících typových případech:

1. Kasační stížnost se dotýká *právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu*.
2. Kasační stížnost se týká *právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně*. Rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu.
3. Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit *judikatorní odklon*, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně.
4. Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno *zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele*.

O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud:
a) Krajský soud ve svém rozhodnutí *nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu* a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu.

b) Krajský soud *v jednotlivém případě hrubě pochybil* při výkladu hmotného či procesního práva.

Kasační stížnost není dle názoru Nejvyššího správního soudu přijatelná.

Krajský soud dospěl k závěru, že na základě zjištěného skutkového stavu v této věci lze uzavřít, že skutečnosti uváděné stěžovatelkou ve správním řízení ospravedlňovaly postup podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu, neboť za prokázaný důvod odchodu stěžovatelky z vlasti považuje krajský soud získání pracovního víza. Stěžovatelka v průběhu řízení neuvedla žádnou skutečnost svědčící o tom, že by mohla být vystavena pronásledování z azylově relevantních důvodů dle ustanovení § 12 zákona o azylu, či by jí hrozila vážná újma ve smyslu ustanovení

§ 14a zákona o azylu. Potvrdil tak rozhodnutí žalovaného s tím, že přestože si jistě lze představit i rozsáhlejší odůvodnění rozhodnutí žalovaného, v konkrétním případě vzhledem k uplatněným tvrzením je poskytnuté odůvodnění zcela dostačující.

Stěžovatelka v kasační stížnosti namítala důvody dle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. Nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení spatřuje stěžovatelka v tom, že jí ve vlasti hrozí vážné ohrožení života a lidské důstojnosti, a proto měl být shledán důvod k aplikaci § 14a zákona o azylu. Dále stěžovatelka namítá, že správní orgán vycházel ze skutečností nemajících oporu ve spise, neboť si nijak tvrzení stěžovatelky neověřil.

Z předloženého soudního a správního spisu zdejší soud ověřil, že stěžovatelka se rozhodla odjet ze země původu do České republiky, aby zlepšila svoji ekonomickou situaci a vydělala peníze pro rodinu. Problémy se soukromými osobami – její rodinou z důvodu navázání vztahu se švagrem – nastaly až po rozhodnutí stěžovatelky odjet z ekonomických důvodů ze země v době, kdy si stěžovatelka vyřizovala pracovní povolení. Stěžovatelka žádá o mezinárodní ochranu, neboť se nemá kam vrátit, rodina ji zavrhla a chce legalizovat svůj pobyt v České republice.

Úvodem je třeba zdůraznit, že udělení mezinárodní ochrany je vyhrazeno zcela výjimečným případům a nelze ji pojímat jako ochranu před jakýmkoliv negativním jevem, jenž se ve vztahu ke stěžovateli v zemi jeho původu odehrává (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 9. 2005, č. j. 5 Azs 125/2005 – 46). Problémy, které by stěžovatelce mohly hrozit v zemi původu, jsou, jak plyne z výše uvedeného, ryze soukromého charakteru.

Za pronásledování nebo odůvodněný strach z něho, jako důvod pro poskytnutí mezinárodní ochrany, lze však považovat jen takovou situaci, kdy by ze strany orgánů státní moci docházelo k systematickému odmítání poskytnutí ochrany jednotlivcům před výhrůžkami či činy soukromých osob (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 3. 2005, č. j. 4 Azs 271/2004 – 58, publikovaný pod č. 1347/2007 Sb. NSS). Pronásledováním ve smyslu ustanovení § 12 zákona o azylu by v takovém případě byl pouze stav, kdy by ohrožení života či svobody bylo přičitatelné státní moci, která by byla jeho původcem či jej podporovala nebo tolerovala, případně by nebyla schopna proti němu zakročit (srov. rozsudek Nevyššího správního soudu ze dne 5. 5. 2004, č. j. 2 Azs 15/2004 – 72, nebo č. j. 4 Azs 129/2005 – 54 ze dne 10. 2. 2006).

Dle ustanovení § 14a zákona o azylu se žadateli, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, udělí doplňková ochrana, existují-li v jeho případě důvodné obavy, že by mu po návratu do státu, jehož je občanem, hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít

ochrany státu, jehož je státním občanem. Jaké situace jsou podle zákona považovány za vážnou újmu, stanoví taxativní výčet v § 14a odst. 2 zákona o azylu, stěžovatelka ovšem neprokázala, že by jí po návratu do země původu nebezpečí vážné újmy hrozilo.

Stěžovatelka se se svými obavami z výhrůžek rodinných příslušníků v zemi původu na příslušné orgány neobrátila, ani neprokázala, že by tuto možnost neměla. Ostatně je nutno připomenout, že primárním důvodem jejího odchodu z vlasti byly ekonomické důvody a nikoliv problémy s rodinnými příslušníky, jež nastaly až po rozhodnutí stěžovatelky z Mongolska odejít. K případnému návratu do země původu stěžovatelka uvedla, že se nemá kam vrátit a chtěla by mít v České republice legální pobyt a pracovat zde, neuvádí tedy žádnou skutečnost, na základě které by jí mohly svědčit důvody k poskytnutí azylu či doplňkové ochrany. Navíc v případě, že stěžovatelka nebude sama kontaktovat svoji rodinu, nemusí se tato o jejím návratu do země původu vůbec dozvědět, stěžovatelka může případně využít i možnosti přesídlit do jiného města v rámci země, či se v případě problémů obrátit se žádostí o pomoc na příslušné státní orgány. Lze proto přisvědčit správnímu orgánu a potvrdit tak i rozhodnutí krajského soudu v tom, že stěžovatelce v případě návratu do země původu nehrozí ani pronásledování ve smyslu ustanovení § 12 zákona o azylu, ani nebezpečí vážné újmy ve smyslu ustanovení § 14a zákona o azylu.

Co se týče otázky rozsahu zjišťování skutkového stavu věci a opatřování důkazů správním orgánem, Nejvyšší správní soud odkazuje na svoji konstantní judikaturu, dle které zjišťuje správní orgán skutečný stav věci pouze v rozsahu důvodů, které žadatel v průběhu řízení o mezinárodní ochraně uvedl (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 22/2003 – 41). S ohledem na rozsah tvrzení uplatněných stěžovatelkou, kdy neuváděla žádné relevantní skutečnosti, které by musel správní orgán ověřovat z dalších zdrojů, nelze této námitce přisvědčit. Skutečnosti popisované stěžovatelkou dávají ucelený obraz situace, v níž se v zemi původu nacházela, a proto nebylo nutné, aby správní orgán jakkoliv její tvrzení ověřoval. Tento postup žalovaného byl zcela v souladu se zákonem a judikaturou zdejšího soudu.

Nejvyšší správní soud tak vyhodnotil, že v případě napadeného rozsudku nebylo shledáno žádné zásadní pochybení ze strany krajského soudu, který se svým postupem neodchyluje od výše uvedené konstantní judikatury. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud neshledal žádného důvodu pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání a konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatelky, a proto ji ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. shledal nepřijatelnou a odmítl ji.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3, větu první, s. ř. s., ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s., dle kterého nemá žádný

z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta.

Ustanovená zástupkyně stěžovatelky, JUDr. Alena Lněničková, advokátka se sídlem Jandova 8, Praha, doložila Nejvyššímu správnímu soudu dne 4. 8. 2010 vyúčtování odměny ustanoveného zástupce sestávající z jednoho úkonu právní služby v hodnotě 2 100 Kč [sepis kasační stížnosti dle ustanovení § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb.] a náhrady hotových výdajů dle ustanovení § 13 odst. 3 cit. vyhlášky ve výši 300 Kč, celkem 2 400 Kč. JUDr. Alena Lněničková není plátcem daně z přidané hodnoty. Tato odměna bude zástupkyni stěžovatelky vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. září 2010

JUDr. Radan Malík
předseda senátu